

Sygn. akt II AKa 221/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2022r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Katarzyna Capałowska

SO (del.) – Sławomir Machnio

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Jaszczuk

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2022 r.

sprawy

- 1. A. S. (1) s. A. i W. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne,*
- 2. K. D. s. A. i D. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 3. K. K. (1) s. M. i E. ur. (...) w (...), oskarżonego z art. 239§1 k.k. w zb. z art. 274 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i inne,*
- 4. D. K. s. R. i A. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 280§1 k.k.,*
- 5. A. K. (1) s. F. i R. ur. (...) w B., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4§1 k.k.,*
- 6. A. K. (2) s. R. i D. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,*
- 7. P. K. (1) s. K. i M. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4§1 k.k. i inne,*
- 8. M. O. (1) s. K. i A. ur. (...) w C., oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,*
- 9. C. W. (1) s. A. i M. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,*
- 10. M. Z. s. A. i E. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1994 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. i inne,*

11. *D. Z. s. T. i T. ur. (...) w W., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4§1 k.k. i inne*

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 grudnia 2020r. sygn. akt XVIII K 172/19

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części odnośnie oskarżonych A. S. (1), K. D., K. K. (1), D. K., A. K. (1), A. K. (2), P. K. (1), M. O. (1), C. W. (1), M. Z. i D. Z.;

II. zwalnia oskarżonych A. S. (1), A. K. (1), P. K. (1), M. O. (1), C. W. (1), M. Z. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa także w odniesieniu do oskarżonych K. D., K. K. (1), D. K., A. K. (2) i D. Z.,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów W. O. i T. O., i K. P. Kancelarie Adwokackie w W. i P. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych M. S., K. K. (3) i A. K. (1) wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych A. K. (2) i D. Z. po 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 221/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	7		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia			

23 grudnia 2020r., sygn. akt XVIII K 172/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	

			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,			

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
	art. 439 k.p.k.			
	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW				

Uwagi ogólne w stosunku do wszystkich apelacji.

Odnośnie zarzutu obrazy przepisów postępowania, postawionego w większości omawianych apelacji, należy poczynić kilka uwag natury ogólnej, które odnoszą się do jego istoty w rozumieniu art. 438 pkt 2 kpk. I tak, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, zarówno Sądu Najwyższego jak też sądów apelacyjnych, ma on charakter złożony, co oznacza, że dla jego zasadności konieczne jest wykazanie przez skarżącego zarówno tego, że określony przepis prawa procesowego został rzeczywiście, w określony sposób naruszony ale również, że owa obraza mogła mieć, czyli w przekonaniu autora apelacji miała wpływ, na treść wyroku. W przypadku przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, czyli art. 7, 170, 366 i 410 kpk, ów wpływ na treść wyroku może być w istocie

wykazany tylko poprzez skuteczne zakwestionowanie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w całości, lub też odnośnie określonych ich elementów. Jest bowiem oczywiste, że konkretne uchybienie sądu meriti na etapie gromadzenia czy też oceny dowodów, jeżeli rzeczywiście w danej sprawie wystąpiły i dotyczą istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, to przekładają się one na treść i prawidłowość poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. Jeżeli natomiast dokonane w sprawie ustalenia faktyczne są prawidłowe i mają oparcie w całokształcie zebranych dowodów i ujawnionych okoliczności, to oznacza, że sąd meriti procedował w sprawie prawidłowo i nie dopuścił się obrazy wymienionych w apelacjach ww. przepisów postępowania lub też, że jeżeli nawet doszło do naruszenia któregoś z nich, to nie miało to

wpływu na treść wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonane w niniejszej sprawie, przez sąd I instancji ustalenia faktyczne w zakresie czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie i wskazanym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji, zawarte w poszczególnych apelacjach zarzuty obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów nie mogły zostać uznane za trafne i skuteczne. W części omawianych apelacji, podniesiono również zarzuty obrazy art. 424 kpk, które nie są zasadne, ale z innych powodów. Wbrew twierdzeniom skarżących, pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wszystkie wymogi formalne określone w tym artykule i pozwalają na dokonanie pełnej

<p>instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia. Ponadto należy mieć na uwadze treść art. 455a kpk, który stanowi, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk.</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. S. (1)</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający oczywisty wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, że osk. A. S. (1) w ramach czynu opisanego w p. 1.4 wyroku, uzyskał korzyść w wysokości 80.000 zł, gdy tymczasem, zebrane w sprawie bezsporne dowody, a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego S. uznane przez Sąd za wiarygodne, przeczą tej tezie i wręcz wskazują, że oskarżony nigdy tej kwoty nie objął we władanie i nie</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

	miał wpływu na jej przeznaczenie - czego wymaga treść art. 45 § 2 kk.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku obrońcy, orzekając od oskarżonego przepadek korzyści majątkowej, nie uchybił zasadom rozstrzygania w tym przedmiocie. Przepadek taki albo jej równowartości, orzeka się w wysokości, w jakiej, według dokonanych ustaleń faktycznych, osiągnięta korzyść majątkowa przypadła. W skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa. Choć niewątpliwie precyzyjne wyliczenie takich korzyści zazwyczaj jest utrudnione, jednakże sąd meriti w uzasadnieniu wskazał w sposób szczegółowy, jakie			

ustalenia legły u podstaw zasądzonych kwot. W tym zakresie należy w pełni podzielić przeprowadzoną przez ten sąd analizę. Podniesiona zaś przez obrońcę okoliczność, że A. S. (2) nigdy nie objął kwoty 80.000 zł we władanie nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Sposób wydatkowania uzyskanych z popełnienia przestępstwa pieniędzy, np. poprzez ich inwestowanie w dalszą produkcję po to, aby w przyszłości ta „inwestycja” przyniosła dalsze, większe zyski nie oznacza, jak próbuje to przedstawić skarżący, że takiej korzyści w ogóle nie uzyskano.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1.15, poprzez orzeczenie przepadku równowartości uzyskanej korzyści, z pominięciem kwoty 80.000,- zł

zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

<p>(osiemdziesiąt tysięcy zł) za czyn przypisany w punkcie 1.4 wyroku.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Bezpodstawność postawionego w apelacji zarzutu i trafność rozstrzygnięcia sądu I instancji skutkowałą brakiem podstaw do uwzględnienia tego wniosku.</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. (1)</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>obraży przepisów prawa postępowania:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego:</p> <p>- w postaci wyjaśnień oskarżonego A. K. (1) oraz wynikające z tego przyjęcie,</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

że wyjaśnienia te są niewiarygodne, podczas gdy korespondują one w części z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tymi z zeznaniami M. B., czy też M. H. (1), a także wyjaśnienia te są logiczne i spójne, A. K. (1) przyznał się, że cyt. „załatwiał” kredyt M. B., jednakże wbrew twierdzeniom oskarżonego A. S. (1), ten kredyt udało się uzyskać dla M. B., nadto zaś sam fakt, że z dokumentów jednego z banków, tj. (...) wynika, iż M. B. nie uzyskał tam kredytu, nie jest miarodajne dla ustalenia, czy rzeczywiście A. K. (1) cyt. „załatwił” kredyt dla niego - albowiem możliwym jest, że ten kredyt był udzielony w innym banku, a nadto w odniesieniu co do wyjaśnień złożonych przez oskarżonego dotyczących relacji jego z A. S. (1) i B. S. oskarżony A. K. (1) w sposób logiczny wyjaśnił podstawy nastawienia A. S. (1) i jego byłej partnerki B. S. (siostry ciotecznej A. S. (1)) do niego samego oraz pomawiania go przez te osoby o

handel narkotykami, wskazał, iż jest to konflikt rodzinny, jaki istnieje pomiędzy nim a B. S. w związku z władzą rodzicielską nad wspólnymi dziećmi oraz stosunkami między rodzicami a dziećmi;

- w postaci wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) i uznanie ich za wiarygodne w zakresie okoliczności czynu zarzucanego A. K. (1), podczas gdy są one całkowicie niewiarygodne, albowiem trudno przyjąć za logiczną sytuację, w której oskarżony A. S. (1) dopiero na końcowym etapie postępowania przygotowawczego przypomina sobie o roli i działaniach oskarżonego A. K. (1), nie pamięta jego nazwiska, mimo że spędzali oni często razem czas, dzieci A. K. (1) bawiły się z dziećmi A. S. (1), a ówczesna partnerka A. K. (1) to siostra cioteczna A. B. S., z którą A. K. (1) był wówczas w związku od 12 lat, zatem wyjaśnienia A. S. (1) zostały złożone wyłącznie w celu zmniejszenia

winy własnej i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, co doprowadziło do skazania osoby niewinnej;

- poprzez uznanie za wiarygodne zeznania B. S. (siostry ciotecznej pomawiającego A. S. (1)) obciążające oskarżonego, pomimo iż podane przez B. S. informacje nie zostały potwierdzone w pozostałym materiale dowodowym, są nadto niekonsekwentne, a także - pochodzą od osoby skonfliktowanej z oskarżonymi, podczas gdy pomiędzy A. K. (1) a B. S. - była jego partnerką istniał w tamtym okresie konflikt rodzinny ze względu toczącą się sprawę dotyczącą opieki nad dziećmi stron;

b) art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w odpowiednim zakresie i niewystąpienie przez sąd do innych

banków o
potwierdzenie
zawarcia umowy
kredytu przez M.
B. oraz ograniczenie
się wyłącznie do
pozyskania
informacji z banku
(...) (dawniej (...)),
tym bardziej, gdy
oskarżony spójnie
i konsekwentnie
wyjaśniał, iż M.
B. otrzymał kredyt,
zatem nie istniał
powód „naliczenia”
przez A. S. (1) kwoty
do zapłaty 15 tys. zł,
a oskarżony nie był
pewien, czy kredyt
był załatwiany w
tym banku czy też
w innym, gdyż od
zdarzenia upłynęło
wiele lat, w związku
z czym koniecznym
było pozyskanie
informacji z
pozostałych,
działających na
terenie W. banków
celem ustalenia
wszystkich istotnych
okoliczności dla
rozstrzygnięcia
sprawy.

2. mający wpływ na
treść zaskarżonego
wyroku błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę tego
wyroku:

a) poprzez przyjęcie,
że A. K. (1)
handlował
narkotykami w

zakresie przypisanym mu w wyroku, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że żaden ze świadków zaangażowanych w proceder handlu narkotykami nie kojarzył, nie znał oskarżonego A. K. (1), w tym w szczególności nie znali nawet oskarżonego, tj. M. B. - (rozprawa 25 października 2019 r.) cyt. „nie kojarzę osoby o nazwisku A. K. (1)”; K. S. - (rozprawa 25 października 2019 r.) cyt. „nie kojarzę nazwiska A. K. (1)”; M. H. (1) - (rozprawa 4 listopada 2019 r.) cyt. „nie kojarzę nazwiska K. A.”; R. C. - (rozprawa 18 września 2020 r.) cyt. „nie znam żadnego K., nie wiem kto to jest”, co wskazuje na fakt, że oskarżony A. K. (1) nie handlował narkotykami;

b) poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu, podczas gdy zebrany materiał dowodowy przeczy temu wnioskowi, a oskarżony

konsekwentnie i spójnie wyjaśniał (protokół przesłuchania z dnia 11 stycznia 2019r.) cyt. „ja nie wprowadzałem do obrotu żadnych narkotyków, z żadnymi narkotykami nigdy nie miałem do czynienia, a jedynie z bankami”, czy też (protokół z rozprawy głównej z dnia 26 września 2019 r.) str. 3 cyt. „nie przyznaje się do zarzucanych mi czynów, ja nic nie woziłem, A. robi mi po złości, B. S. wypisuje mi „że zniszczą mnie”;

c) poprzez przyjęcie, że M. B. nie otrzymał kredytu, do jakiego załatwienia był zobowiązany oskarżony A. K. (1) i w związku z tym nastąpił w ramach rozwiązania sporu obowiązek zapłaty przez A. K. (1) kwoty 15 000 zł ustalony przez M. B., R. C. oraz członków grupy szkatułowej, podczas gdy rzeczywiście M. B. otrzymał wskazany kredyt, zatem nie istniał rzeczywisty powód „naliczenia” kwoty 15 000 zł, w związku z tym nie jest zgodne ze stanem

	<p>faktycznym, iż A. S. (1) rzeczywiście miał podstawy, aby pomóc A. K. (1) w spłacie powyższej kwoty, zatem prowadzi to do twierdzenia braku powstania skutku w postaci „odrobienia” powyższej kwoty poprzez podjęcie czynności polegających na przyjęciu amfetaminy, jej ukryciu, a następnie jej zbyciu przez A. K. (1);</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Postawione w przedmiotowej apelacji zarzuty są bezpodstawne. Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd meriti nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 366§1 kpk w zw. z art. 167 kpk, jak i błędu w ustaleniach faktycznych. Przy ocenie wyjaśnień oskarżonego A. K. (1), A. S. (1) i zeznań B. S., sąd ten wskazał logiczne i przekonujące argumenty</p>			

uzasadniająca
odmowę przyznania
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego A. K.,
na rzecz wyjaśnień
oskarżonego A.
S., które były
konsekwentne i
spójne ze
zgromadzonym w
sprawie materiałem
dowodowym, w tym
z wyjaśnieniami i
zeznaniem M. H.,
A. G., M. M. i
G. P.. Bezpodstawne
jest, w świetle
całości kształtu
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego,
argumentowanie
przez obrońcę, że
żaden dowód nie
wskazuje na udział
A. K. w handlu
narkotykami.
Wyjaśnienia
składane przez tę
osobę pozostawały
w sprzeczności z
ustaleniami sądu i
zawierały
rozbieżności.
Kwestia zaś
konfliktu
rodzinnego, na co
powołuje się
skarżący, została
również przez sąd
meriti dostrzeżona i
właściwie oceniona.
Podobnie jak
kwestia kredytu
załatwianego przez
oskarżonego, na co
wskazują, składane
w tym zakresie,
relacje M. H. (1),

A. G. (2) i G. P. (2). Wszelkie rozbieżności jakie zdaniem obrońcy oskarżonego wystąpiły w sprawie, zostały przez sąd meriti w uzasadnieniu wyroku rozstrzygnięte, z powołaniem na konkretne dowody. Zatem argumentacja zawarta we wniesionym środku odwoławczym ma wyłącznie charakter polemiczny. Za nieuzasadnione na obecnym etapie uznać należy wnioski dowodowe składane przez skarżącego, ich dopuszczenie ewidentnie zmierzałoby do przedłużenia postępowania, a nadto nie miałyby znaczenia dla poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Bezpodstawność postawionych w apelacji zarzutów i trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji skutkowało brakiem podstaw do jego uwzględnienia.			
Apelacja obrońcy oskarżonego P. K. (1)			
Lp.	Zarzut		
	a) mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 202 kpk poprzez dokonanie pozytywnych ustaleń w zakresie poczytalności oskarżonego w chwili czynu w oparciu o relacje świadków i współoskarżonego, podczas gdy w toku postępowania ujawniły się dowody, których prawidłowa ocena winna prowadzić do wniosku o konieczności zbadania stopnia uzależnienia K. od kokainy oraz wpływu tego uzależnienia na możliwość	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

pokierowania swoim postępowaniem;

b) mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 193 kpk, polegającą na dokonaniu ustalenia w przedmiocie składu chemicznego substancji, której wewnątrzwspólnotową dostawę przypisano oskarżonemu, wyłącznie w oparciu o osobowe źródła dowodowe (zeznania M. i wyjaśnienia S.), podczas gdy ustalenie takiej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, a w konsekwencji zasięgnięcia opinii biegłych;

c) obrazę art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań M. oraz wyjaśnień S. w części, w jakiej relacje te Sąd uznał za podstawę ustaleń co do świadomości oskarżonego K., jakiego rodzaju substancję przygotowuje do wysyłki oraz jaki jest jej adres docelowy;

d) obrazę prawa materialnego, tj. art. 31 § 1 i 2 kk poprzez przyjęcie, że zdolność

	<p>pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu tego przepisu odnosi się do wykonania określonych zadań, realizacji przedsięwzięć, podczas gdy niepoczytalność odnosi się do atypowego zaburzenia sfery motywacyjnej, nie zaś jakiegokolwiek formy niesprawności w ujęciu fizycznym;</p> <p>e) obrazę prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (upn) polegająca na błędnym zastosowaniu tego przepisu w sytuacji, gdy ustalony przez Sąd stan faktyczny nie dawał podstaw do przyjęcia, że oskarżony K. brał udział w obrocie środkiem odurzającym w postaci kokainy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wszystkie stawiane przez skarżącego zarzuty są bezpodstawne. W pierwszej kolejności</p>			

wskazać należy, że w sprawie przedmiotowej nie zaistniały żadne wątpliwości co do poczytalności oskarżonego P. K. (1), co tym samym uzasadnia decyzję sądu meriti co do nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów.

Bezspornym jest, że oskarżony zażywał kokainę od której był uzależniony, niemiej jednak, jak wynika zarówno z wyjaśnień A. S. jak i M. M., okoliczność ta nie wpływała na jego funkcjonowanie i wykonywanie powierzonych zadań w ramach zarzucanego czynu. Oskarżony nigdy nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, przeciwalkoholowo, ani przeciwnarkotykowo. P. K. (1) podejmował prace zarobkowe, prawidłowo funkcjonował w społeczeństwie a w toku postępowania był reprezentowany przez obrońcę z urzędu.

Podnoszona przez skarżącego kwestia zasadności dopuszczenia dowodu z opinii

biegłych na okoliczność ustalenia składu chemicznego substancji, której wewnątrzwspólnotową dostawę przypisano oskarżonemu, jest nieuzasadniona. Wskazać bowiem należy, że zweryfikowanie powyższej kwestii byłoby możliwe, gdyby próbki tej substancji zostały zabezpieczone. Wówczas biegli z zakresu badań fizykochemicznych mogliby wskazać jaki to rodzaj narkotyku stanowił przedmiot przestępstwa. W niniejszej sprawie okoliczność ta została ustalona w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień i zeznań, przede wszystkim A. S., od którego oskarżony narkotyki nabywał oraz M. M., któremu odpłatnie kokainę udostępniał. Osoby te miały wielokrotny kontakt z tym narkotykiem i niewątpliwie, chociażby z tego powodu, dysponowały wystarczającą wiedzą pozwalającą na nazwanie tego środka odurzającego

i odróżnienie go od innych środków. Uwzględniając zatem zwłaszcza rodzaj i charakter przestępczej działalności A. S. (1), z którym właśnie współpracował P. K. (1), nie zaistniały żadne wątpliwości co do faktu, że ten ostatni brał udział w obrocie znaczną ilością kokainy.

Kwestia świadomości oskarżonego P. K. w zakresie jego uczestnictwa w tym przestępstwie, została również w sposób szczegółowy i wnikliwy przeanalizowana i oceniona przez sąd meriti, a zatem zarzut skarżącego w tym zakresie jest bezzasadny. Sam oskarżony początkowo przyznał się do tego zarzutu, w kolejnych zaś wyjaśnieniach kwestionował swoją świadomość co do tego, co w paczkach było, i co wysyłał. Nie sposób jednak w tym zakresie podzielić zarzutu skarżącego zwłaszcza, że oskarżony wiedział, że A. S. zajmuje się obrotem narkotykami, a M. M. był jego

klientem od wielu lat. Podobnie za bezzasadny uznać należy zarzut w zakresie przypisania oskarżonemu udziału w obrocie środkiem odurzającym w postaci kokainy. P. K. jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wielokrotnie udzielał nabytego uprzednio narkotyku innej osobie. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sąd meriti w sposób wszechstronny i wnikliwy rozważył wszystkie elementy i znamiona składające się na zarzucane oskarżonemu czyny i rozważania te, w omawianym zakresie, są trafne i logiczne, zaś wywody podniesione przez autora omawianej apelacji, nie są przekonujące i nie podważają dokonanej oceny prawnej zachowania oskarżonego.

Wniosek

- o uniewinnienie oskarżonego K. od obu zarzucanych mu

zasadny

<p>czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a w takim wypadku o wskazanie na konieczność dopuszczenia w sprawie opiniowania sądowo-psychiatrycznego i psychologicznego, w celu ustalenia poczytalności oskarżonego w chwili czynu.</p>	<p>częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezpodstawność postawionych w apelacji zarzutów i trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji skutkowałą brakiem podstaw do jego uwzględnienia.</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. O. (1)</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 1 k.p.k. poprzez skazanie</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>

oskarżonego - M. O. (1) na podstawie dowodu z zeznań i wyjaśnień świadka M. M. (6) wobec braku innych wiarygodnych i bezpośrednich dowodów wskazujących na winę M. O. (1), tj. również wobec braku możliwości kategorycznej weryfikacji zeznań i wyjaśnień M. M. (6);

II. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, w oparciu o dowód z pomówienia M. M. (6), jedyny bezpośredni dowód w sprawie przeciwko oskarżonemu M. O. (1), że oskarżony O. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, pomimo że istnienie wyłącznie jednego dowodu - z pomówienia, jako nieweryfikowalnego nie pozwala na uznanie winy oskarżonego;

III. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na nierozstrzygnięciu przez Sąd I instancji na korzyść oskarżonego - M. O. (1) występujących w sprawie istotnych wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu oraz poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen, poprzez dowolne uznanie za wiarygodne obciążających oskarżonego zeznań i wyjaśnieniach M. M. (6):

1. w sytuacji gdy zeznania i wyjaśnienia składane przez M. M. (6) w postępowaniu przygotowawczym różnią się w istotnych kwestiach z zeznaniami składanymi w toku postępowania sądowego prowadzonego przez Sąd I instancji, i

to w zasadniczych kwestiach np. w zakresie w jakim M. M. (6) zeznał:

a. w trakcie przesłuchania w dniu 22 października 2015 r. „Teraz sobie przypominam, że w 2007 roku na przełomie miesiąca października i listopada, zaczął mnie niejaki (...). To jest chłopak, który mieszka blisko mnie, za torami, w pobliżu ulicy (...) albo nawet przy tej ulicy. Jestem w stanie wskazać gdzie on mieszka. ...Ja od tamtej pory brałem od niego kokainę na własny użytek, po trzy do czterech razy w tygodniu na własny użytek. Brałem po jednym gramie. Czasami na raz po dwa gramy. Podczas gdy ww. świadek podczas rozprawy w dniu 15 lipca 2020 r. zeznał: „Dostałem numer do niego od kogoś ode mnie z osiedla, natomiast z widzenia go znałem, bo mieszkał po drugiej stronie torów, znali go też stamtąd moi niektórzy znajomi i to od nich dostałem numer do niego po tą kokainę. To nie był

żaden mój kolega, ani nie spotykaliśmy się. Raczej to ja zadzwoniłem do niego pierwszy. Nie jestem w stanie skonkretyzować przybliżonego okresu, nie trwało to jakoś długo, było tego około 40g, to były w partiach 1-2-3g. Czasami kupowałem kilka razy w tygodniu, czasem co drugi tydzień. To było na przestrzeni kilku miesięcy. To było w miarę po końcu tego kontaktu, w krótkim odstępie czasu poszedłem na odwyk. To był rok 2007, a ja w styczniu 2008r. udałem się na terapię".;

b. w trakcie przesłuchania w dniu 22 października 2015 r. „W grudniu zadłużyłem się u niego na kwotę 400 czy 500 zł. W styczniu moja rodzina nakłoniła mnie, żebym poszedł na terapię odwykową od kokainy i ja poszedłem na taką, gdzie byłem od stycznia do marca na terapii. Terapia ta była w T.. Była to terapia z zamieszkaniem, Ośrodek nazywa się

(...) w T.. Nie pamiętam adresu. Po wyjściu z całej chwili byłem winien pieniądze (...). Łączenie od niego wzięłem nie mniej niż 50 gram a nie więcej niż 60 gram. Oddałem mu pieniądze". Podczas gdy ww. świadek podczas rozprawy w dniu 15 lipca 2020 r. zeznał: „Po odwyku nie kontaktowałem się z oskarżonym”;

2. w sytuacji, gdy M. M. (6) nie zeznawał i nie wyjaśniał o oskarżonym O. spontanicznie, a osoba M. O. (1) została mu wskazana przez

funkcjonariuszy policji, co sam M. M. (6) potwierdził w zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 15 lipca 2020 r. zeznając: Kiedy ja składałem wyjaśnienia na

centralnym zarządzie (...) policjanci zadawali mi różne pytania, między innymi o obecnego tu oskarżonego O., pytali czy go znam, ja powiedziałem, że w 2007r. kupowałem od niego kokainę. To była inicjatywa

policjanta, ja na tamtą chwilę o tym zapomniałem, nie było to dla mnie ważne. Dopiero po rozpytaniu czy go znam, przypomniałem sobie że go znam i że kupowałem od niego kokainę. ..."

3. w sytuacji, gdy zeznania i wyjaśnienia M. M. (6) zostały złożone przez osobę skazaną prawomocnym wyrokiem za przestępstwo, wielokrotnie wchodzącą w konflikty z prawem, osobę która ukrywała się przed organami ścigania nawet po tym kiedy zdecydowała się na podjęcie współpracy. Tym samym wiarygodność tego świadka winna być traktowana z dużym dystansem;

4. w sytuacji gdy M. M. (6) twierdzi, że w ciągu 2 miesięcy rzekomo nabył od oskarżonego M. O. (1) między 50 a 60 gram kokainy w cenie po 180 zł za gram (co daje łącznie cenę około 10 000 zł), twierdząc jednocześnie, że finansował swoje zakupy ze swoich

zarobków oraz pożyczonych od rodziny i znajomy pieniędzy, jednakże niemożliwym jest aby przyjąć, że oprócz kosztów bieżącego utrzymania M. M. (6) mógł wygospodarować tak znaczną kwotę pieniędzy w tak krótkim czasie;

5. w sytuacji, gdy M. M. (6) miał powód w składaniu zeznań obciążających oskarżonego - M. O. (1), a mianowicie M. M. (6) chciał umniejszyć swoją odpowiedzialność za popełnione przez siebie przestępstwa poprzez wskazanie innych osób, w tym oskarżonego O., w celu uzyskania dla siebie korzyści w postaci łagodniejszej kary;

6. w sytuacji, gdy zeznania i wyjaśnienia M. M. (6) w zakresie tego, że M. O. (1) udzielał w okresie październik-listopad 2007 r. w W. przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru odpłatnie M. M. (6) środka odurzającego

w postaci kokainy są w zasadzie pozbawione jakichkolwiek konkretów, np. w zakresie ile łącznie gram narkotyków oskarżony miał rzekomo sprzedać M. M. (6), w jakiej cenie za 1 gram oskarżony miał rzekomo sprzedać narkotyki M. M. (6), w jakiej łącznej ilości oskarżony miał rzekomo sprzedać narkotyki M. M. (6). Ten brak szczególności w zeznaniach i wyjaśnieniach M. M. (6) winien doprowadzić do uznania ich przez Sąd Okręgowy za niewiarygodne,

7. w sytuacji gdy tylko zeznania i wyjaśnienia M. M. (6) wskazują na oskarżonego - M. O. (1) jako sprawcę zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, a oprócz jego zeznań i wyjaśnień w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu na winę oskarżonego podczas gdy powyższego wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego nie dowodzą:

a. wskazane w uzasadnieniu

zaskarżonego
wyroku zeznania
świadka - R.
P. złożone na
rozprawie w dniu
18 września 2020
r., gdzie ww.
zeznał: „Nie kojarzę
nikogo na okazanych
tablicach. M. O. (1)
- nie przypominani
sobie nikogo
takiego. O.
pseudonim gdzieś
słyszałem, gdzieś na
K., na W. K.,
taka osoba o takim
pseudonimie była. Z
tego co mi się
wydaje to był jakiś
diler narkotykowy.
Nie miałem z
nim bezpośredniego
kontaktu tylko
słyszałem o nim.
M. M. (6)- nie
kojarzę, nie znam.
Bakteria pseudonim
nie kojarzę". Tym
samym nie sposób
zgodzić się z
uzasadnieniem Sądu
T instancji, że
pomimo, iż świadek
- R. P. nie rozpoznał
oskarżonego na
tablicy podglądowej
to jednak wskazanie
na pseudonim (...)
pochodzący od jego
nazwiska w
powiązaniu z
relacjami M. M. (6)
wskazuje w sposób
jednoznaczny, że
wypowiedzi te
dotyczyły M. O.
(1). Powyższe w
sposób najbardziej
obrazowy uwypukla

nierozstrzygnięcie przez Sąd I instancji na korzyść oskarżonego - M. O. (1) występujących w sprawie istotnych wątpliwości;

b. okoliczność uprzedniego skazania M. O. (1) za posiadanie narkotyków, które uległo zatarciu oraz treść zeznań złożonych przez matkę oskarżonego - A. O., albowiem okoliczność ta oznacza, iż w postępowaniu dowodowym prowadzonym przez Sąd I instancji nie mogły zostać powołane przedmiotowe fakty wywołujące negatywne konsekwencje prawne dla oskarżonego w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu;

IV. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i zastosowania w jej miejsce dowolnej oceny, sprzecznej z zasadami logicznego

rozumowania i doświadczenia życiowego, w zakresie oceny zeznań i wyjaśnień M. M. (6) złożonych w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu - M. O. (1) poprzez uznanie ich przez Sąd I instancji za wiarygodne, podczas gdy w zakresie obciążającym oskarżonego - D. Z. Sąd Okręgowy uznał, iż zeznania i wyjaśnienia tegoż świadka stanowią wyraz pewnej tendencji w jego wypowiedziach, która polega na próbach uwiarygodnienia swoich relacji, wskazania, iż świadek ten przywołuje pewne okoliczności, które nie pojawiają się wcześniej w jego wypowiedziach, bliższych czasowi opisywanych zdarzeń, a które mają stworzyć wrażenie, że świadek je sobie przypomina, a poprzez konkretyzację swoich wypowiedzi próbuje nadać im rzeczowy charakter;

V. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj.

art. 424 k.p.k. przez to, że wobec oparcia wyroku skazującego na wyłącznie jednym dowodzie (dowód z pomówienia), Sąd nie przedstawił argumentacji w zakresie weryfikacji jego wiarygodności, brak bowiem dowodów w oparciu o które proces taki mógłby przeprowadzić;

VI. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. poprzez ocenianie wyjaśnień oskarżonego, nie obdarzając ich przymiotem wiarygodności lub takiego przymiotu im odmawiając, jednocześnie rozstrzygając rodzące się na tym tle uzasadnione wątpliwości na niekorzyść oskarżonego - M. O. (1);

VII. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony - M. O. (1) popełnił

	<p>przestępstwa przypisane mu w zaskarżonej części wyroku, podczas gdy przeprowadzona w sposób-prawidłowy ocena materiału dowodowego winna prowadzić do odmiennego wniosku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Całkowicie chybione są zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego M. O. (1). Z ich treści jednoznacznie wynika, że w aspekcie zarzutów obrazy art. 5, 7, 410, 424 k.p.k. i dokonania przez sąd meriti rzekomo dowolnej oceny zeznań M. M. (6), skarżący kwestionuje uznanie tego dowodu z pomówienia za wiarygodny w stopniu uniemożliwiającym uznanie, winy oskarżonego. Sąd ten, przy analizie i ocenie</p>			

zgromadzonych dowodów, w tym dowodu z zeznań i wyjaśnień świadka M. M. (6), w pełni respektował zasadę zawartą w art. 7 k.p.k. to jest, analiza ta i ocena nie zawierały błędów natury faktycznej, czy logicznej i respektowały również zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. W tym miejscu podkreślić należy, że z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika w sposób jednoznaczny, że sąd meriti miał na uwadze specyfikę dowodów w postaci wyjaśnień obciążających, składanych przez osoby uczestniczące w dokonywaniu, opisanych przez nich przestępstw. Niewątpliwie ocena tego rodzaju dowodów wymaga wyjątkowej skrupulatności i sąd ten wnikliwie je przanalizował i ocenił, dokonując ich szczegółowej weryfikacji przy uwzględnieniu standardów wypracowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego,

którymi winna się odznaczać ocena dowodu z tzw. pomówienia i zasadnie doszedł do wniosku, że wyjaśnienia i zeznania M. M. (6) i A. S. (1) są konsekwentne i zgodne co do zasady jak i zasadniczej większości szczegółów zdarzeń objętych aktem oskarżenia.

Możliwość uzyskania na podstawie art. 60 k.k. nadzwyczajnego złagodzenia kary, w żaden sposób nie dyskredytuje złożonych przez ww. wyjaśnień w charakterze podejrzanych a następnie zeznań w charakterze świadków. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że mały świadek koronny to osoba popełniająca przestępstwa, gdyż w przeciwnym wypadku nie można by zastosować wobec niego art. 60 k.k. Stanowisko to znajduje pełne oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2018

r. (sygn. akt V KK 92/2018, Lex 2488728) zasadnie stwierdził, że z niczego nie wynika to, że osoba pomawiająca innego sprawcę o dokonaniu określonych czynów musi czynić to całkowicie bezinteresownie. Ze swojej istoty, składanie tego typu wyjaśnień wiąże się z jakąś „premią” w procesie końcowym, chociażby jest okolicznością łagodzącą braną pod uwagę przy wymiarze kary. Tak więc to nie bezinteresowność jest tu kryterium, które podlega wprost ocenie Sądu, lecz wiarygodność tych wyjaśnień.

W przedmiotowej sprawie sąd I instancji nie dopuścił się również obrazy art. 410 k.p.k. Zauważyć należy, że jeżeli sąd dokonuje analizy i oceny określonych dowodów i wysnuwa z tej analizy i oceny wnioski odnośnie wartości dowodowej i znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy depozycji określonych osób, to nie można uznać, że doszło do obrazy

art. 410 k.p.k.
Przepis ten mógłby być naruszony w takim aspekcie tylko wówczas, gdyby określony dowód lub dowody mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zostały całkowicie pominięte przy analizie i ocenie lub też, gdyby sąd meriti określony dowód uznany za wiarygodny pominął przy ustaleniach faktycznych, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Brak jest również podstaw, aby kwestionować dokonane przez sąd I instancji ustalenia faktyczne. Wbrew twierdzeniom skarżącego, mają one pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie a zatem, chociażby z tego względu, brak jest podstaw, aby te ustalenia kwestionować. Sąd I instancji wskazał bowiem jakie konkretne dowody i w jakim zakresie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w zakresie zarzucanego

<p>oskarżonemu przestępstwa.</p> <p>Wiarygodność w stosunku do oskarżonego M. O. (1) zeznań świadka M. M. (6) jak i jego wyjaśnień, została potwierdzona także innymi osobowymi źródłami dowodowymi, w szczególności zeznaniami R.P., a co zostało wykazane w uzasadnieniu wyroku. W tym zakresie należy chociażby odwołać się do rozważań sądu I instancji zawartych na str. 41 i nast. uzasadnienia, gdzie została przeprowadzona szczegółowa analiza wiarygodności zeznań i wyjaśnień M. M. (6) w powiązaniu m.in. z zeznaniami R. P.. Występujące w sprawie rozbieżności, które również miał na uwadze ten sąd, zostały ocenione zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów określoną w art. 7 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie</p>	<p>zasadny częściowo zasadny</p>	

oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.	niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Bezpodstawność postawionych w apelacji zarzutów i trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji skutkowało brakiem podstaw do jego uwzględnienia.			
Apelacja obrońcy oskarżonego C. W. (1)			
Lp.	Zarzut		
	<p>obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności:</p> <p>1) art. 4, 7 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów i dokonanie tejże oceny z naruszeniem zasad obiektywizmu oraz prawidłowego rozumowania, co skutkowało:</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

- odrzuceniem przez Sąd jednoznacznych wyjaśnień oskarżonego C. W. (1) konsekwentnie zaprzeczającego udziałowi w przypisanym mu czynie i przyjęcie jego winy przy braku obiektywnych osobowych źródeł tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego A. S. (4),

- uznaniem za wiarygodne wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego bardzo wątpliwych wyjaśnień (pomówień) osk. A. S. (4), korzystającego z art. 60 § 3 k.k. odnośnie udziału oskarżonego C. W. (1) w okresie od przełomu kwietnia i maja 2010 r. do października 2011 r. w czynie opisanym w pkt 10.1 wyroku a polegającego na uczestniczeniu tego oskarżonego w dokonaniu wewnątrz - wspólnotowej dostawy 40 litrów płynnej amfetaminy do Królestwa W.. Brytanii a nadto jednorazowo latem 2011 r. przekazania tam osobiście A. S.

(4) 10 litrów płynnej amfetaminy,

- pominięciem przez Sąd przy dokonywanej prawidłowej ocenie materiału dowodowego istotnej okoliczności, iż na treść wyjaśnień A. S. (4) obciążających osk. C. W. (1) może mieć bezpośredni wpływ fakt jego pobicia w 2012 r. w Anglii przez D. U. (siostrzeńca C. W. (1)) w związku z prowadzonym wtedy przez nich wspólnymi interesami,

2) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego C. W. (1) wbrew regule in dubio pro reo zaistniałej w niniejszym postępowaniu wątpliwości co do jego udziału w czynie opisanym w pkt 10.1 wyroku a wynikającej z faktu, iż przyjęcie przez Sąd jego winy i sprawstwa nastąpiło tylko i wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia (pomówienia) oskarżonego A. S. (1), korzystającego z art. 60 § 3 k.k..

	<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony C. W. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu z pkt XXII a/o w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, oparty jedynie na przeciwstawnych wyjaśnieniach dwóch oskarżonych : C. W. (1) oraz A. S. (4) i poddany obiektywnej oraz logicznej ocenie prowadzi do odmiennego od Sądu wniosku odnośnie winy i sprawstwa oskarżonego C. W. (1).</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W związku z tym, że zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych C. W. (1) (pkt 1 i 2 apelacji) i M. Z. (pkt I, ppkt 1, 2, 4 apelacji) kwestionują wiarygodność wyjaśnień A. S. (1), zasadne jest łączne</p>			

ich rozpoznanie w tym zakresie.

Wbrew twierdzeniom skarżących, sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 4,5, 7 kpk, a oceny ww. dowodu, w powiązaniu z całym materiałem dowodowym, dokonał zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Niezasadność kwestionowania dowodu z pomówienia została wyjaśniona przy omawianiu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy M. O.. Tym samym zasadne jest odwołanie się do tej argumentacji, bez konieczności jej powtarzania. Dodatkowo wskazać należy, że przy dowodzie z pomówienia nie jest konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego, opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania

pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw, popełnionych przez tego samego sprawcę, a także przestępstw popełnionych przez inne osoby. Podkreślić należy, że A. S. w toku całego postępowania konsekwentnie odnosił się do zakresu działalności M. Z. (jak i innych oskarżonych), zaś jego depozycje zostały wielokrotnie zweryfikowane w oparciu o całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów. Występujące określone nieścisłości, które na uwadze miał również sąd meiti (k. 25-27), wynikały z upływu czasu pomiędzy popełnionymi czynami, a składanymi wyjaśnieniami i zeznaniami.

W uzasadnieniu wyroku, sąd ten odniósł się do całokształtu materiału dowodowego sprawy wskazując, które dowody, ewentualnie w jakiej części, uznał za wiarygodne, a którym atrybutu takiego odmówił. Argumentacja sądu

<p>w tym zakresie jest rzeczowa, logiczna i zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.</p> <p>W przedmiotowej sprawie nie doszło również do naruszenia zasady zawartej w art. 5 § 2 k.p.k., który to zarzut podnosi obrońca oskarżonego C. W., gdyż sąd I instancji dysponował dowodami pozwalającymi na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych, a w takiej sytuacji, w ogóle nie ma potrzeby sięgania po regułę in dubio pro reo.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uniewinnienie osk. C. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezpodstawność postawionych w apelacji zarzutów i trafność rozstrzygnięcia sądu I instancji</p>		

skutkowała brakiem podstaw do jego uwzględnienia.			
Apelacja obrońcy oskarżonego M. Z.			
Lp.	Zarzut		
	<p>1.naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i danie wiary wyjaśnieniom złożonym przez A. S. (1), a następnie ustalenie stanu faktycznego niniejszej sprawy w oparciu właśnie o jego depozycje, podczas gdy jego wyjaśnienia należy co najmniej oceniać w sposób ostrożny, albowiem za brakiem ich wiarygodności przemawiają następujące okoliczności:</p> <p>- wyjaśnienia tej osoby są tzw. dowodami z pomówienia, co oznacza, iż powinny być oceniane wyjątkowo ostrożnie, bowiem głównym celem osób ubiegających się o status tzw. „małego świadka</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

koronnego" (art. 60 § 3 k.k.), jest uzyskanie łagodniejszego wyroku, co wielokrotnie wiąże się ze składaniem fałszywych wyjaśnień przez takie osoby, pomawiających inne osoby;

- A. S. (1) mimo iż zdecydował się na złożenie wyjaśnień obciążających innych oskarżonych i wyraził chęć skorzystania z art. 60 § 3 k.k., to odpowiadał wyłącznie na pytania Sądu oraz prokuratora, korzystając z prawa do odmowy odpowiedzi na pytania obrońców i oskarżonych, co uniemożliwiło skonfrontowanie jego depozycji podczas rozprawy, co ma bezpośredni wpływ na jego wiarygodność, skoro obawiał się pytań ze strony oskarżonych i ich obrońców, a uprzednio złożył wyjaśnienia obciążające m.in. oskarżonego M. Z.;

- wyjaśnienia A. S. (1) nie cechują się konsekwencją, a jego pamięć jest co najmniej

zastanawiająca,
bowiem A. S.
(1) jeszcze w
toku postępowania
przygotowawczego
nie był w stanie
sprecyzować ilości
(rzekomo)
zakupionych od
M. Z. substancji
narkotycznych w
okresie od maja/
czerwca 2009 r.
do listopada 2009
r. (dot. czynu z
pkt XXIV aktu
oskarżenia), w toku
przesłuchania w
dniu 07.10.2014 r.
wskazywał, iż było to
10 kg amfetaminy,
w dniu 22.01.2015
r. wskazał, iż
amfetaminę
uzyskiwał w tym
okresie nie tylko od
D. U. i M. Z., ale i od
innej osoby - R. K.,
a następnie zmienił
ilość substancji,
wskazując, iż od
M. Z. otrzymał
5 kg amfetaminy;
podobnie w zakresie
czynu z pkt XXV
aktu oskarżenia A.
S. (1) początkowo
wskazał, iż nabył w
okresie od przełomu
luty/marzec 2010 r.
do października 2011
r. od M. Z. 4 litry
płynnej amfetaminy,
następnie podczas
przesłuchania w
dniu 22.01.2015
r. zmienił jej
ilość wskazując, iż
było to 4,5 l
płynu, a podczas

postępowania sądowego stwierdził, iż nabył od M. Z. co najmniej 14,5 I płynnej amfetaminy; ponadto A. S. (1) kilkakrotnie zmieniał swoje depozycje dotyczące osób, które miały zakupić amfetaminę nabywaną rzekomo od M. Z.;

- A. S. (1) w swoich wyjaśnieniach nie przedstawiał żadnych szczegółów dotyczących rzekomego zakupu od M. Z. substancji narkotycznych, jego depozycje nie zawierały konkretnych dat (okresów), w których miało dochodzić do transakcji, ilości czy chociażby liczby transakcji i miejsc zakupu, a mimo to jego wyjaśnienia zostały uznane za wiarygodne; wyjaśnienia A. S. (1) są jedynym dowodem, na podstawie którego Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż M. Z. popełnił zarzucane mu czyny; w szczególności brak jest jakiegokolwiek świadka, który potwierdziły, iż do takich transakcji dochodziło;

wyjaśnienia A. S. (1) Sąd uznał za wiarygodne, pomimo że nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a to powinno mieć miejsce, jeśli dokonuje się oceny tzw. „małego świadka koronnego”;

- A. S. (1) podczas rozprawy w dniu 11.09.2019 r. przyznał, iż asumptem do podjęcia współpracy z organami ścigania była wiadomość o tym, iż jego była partnerka oraz matka jego dziecka - P. B. związała się z M. Z., o czym dowiedział się w czasie osadzenia go w zakładzie karnym, gdy planował „odzyskać rodzinę” (tj. P. B. oraz ich małoletniego syna); tym samym A. S. (1) miał motyw do tego, by pomówić M. Z. o popełnienie czynów zabronionych, bowiem M. Z. nie tylko związała się z byłą partnerką A. S. (1), ale i wychowywał jego małoletniego syna,

a okoliczność ta nie została oceniona przez Sąd w sposób swobodny, zaś w sposób dowolny;

- mimo iż M. Z. został w części uniewinniony od czynu z pkt XXV aktu oskarżenia, to należy wskazać, iż A. S. (1) odnośnie wspomnianego czynu wyjaśniał, iż M. Z. wspólnie z P. D. brał udział w obrocie znacznej ilości płynnej amfetaminy w okresie od lutego/marca 2010 r. do października 2011 r., mimo iż od dnia 22.08.2010 r. M. Z. przebywał w zakładzie karnym, a przekonanie o tym, iż M. Z. w czasie osadzenia współpracował z P. D. wywiódł jedynie z własnego (całkowicie dowolnego) przekonania o tym, iż „oni zawsze razem pracowali” (zob. protokół rozprawy z dnia 18.09.2020 r.), natomiast nigdy nie był świadkiem wspólnych uzgodnień między M. Z. i P. D., jak i nie miał wiedzy, by w czasie osadzenia M. Z., P. D. się z nim kontaktował i dokonywał ustaleń

w zakresie obrotu
płynną amfetaminą;

2. naruszenie art.
7 k.p.k. poprzez
dokonanie przez
Sąd I instancji
dowolnej oceny
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, bez
uwzględnienia zasad
prawkidłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego i uznanie
wyjaśnień
oskarżonego M. Z.
za niewiarygodne w
zakresie, w jakim
nie przyznał się
on do zarzuconych
mu czynów, podczas
gdy oskarżony od
samego początku
postępowania
wskazywał, iż nie
jest on winny
zarzuconych mu
czynów, a jedynym
dowodem, który
rzekomo miał
wskazywać na jego
winę, był dowód z
wyjaśnień A. S. (1),
których nie sposób
uznać w realiach
niniejszej sprawy za
wiarygodne,
zwłaszcza że
oskarżony został
postawiony w takiej
sytuacji, iż
współoskarżony A.
S. (1) go obciążył,
a później odmówił
odpowiedzi na
pytania obrońcy i
oskarżonego, a więc

M. Z. w ten sposób nie mógł realizować faktycznie prawa do obrony i jedyne co mu pozostało w takiej sytuacji, to konsekwentnie negować sprawstwo, co też od samego początku postępowania czynił;

3. naruszenie art. 170 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art.167 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie P. S. (B.) z uwagi na to, iż Sąd I instancji stwierdził, iż w części należało uznać, iż okoliczność jaka miałyby zostać wykazana tym dowodem została już udowodniona, a w części dowód ten jest nieprzydatny dla wykazania zamiaru A. S. (1) do składania fałszywych wyjaśnień obciążających M. Z., bowiem motyw składania fałszywych wyjaśnień jest wewnętrznym przeżyciem oskarżonego, który nie może zostać wykazany przez przesłuchanie innej osoby, podczas gdy składanie obciążających M. Z. wyjaśnień zbiegło

się w czasie pozostawania P. B. i M. Z. w nieformalnym związku i roztoczenia przez M. Z. pieczy nad małoletnim synem A. S. (1), co mogło stanowić próbę odwetu na M. Z. za zajęcia jego miejsca, tj. opieki nad jego rodziną - małoletnim synem oraz była partnerką; co istotne Sąd stwierdził, iż w sprawie nie było żadnych dowodów, które mogłyby podważyć wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), a gdy obrona wnioskuje o przeprowadzenie takiego dowodu, wniosek w tym zakresie został oddalony; nadto Sąd wykazał się w tym zakresie pewną niekonsekwencją, albowiem początkowo chciał przesłuchać P. S. (B.), wzywał ją do stawiennictwa, a gdy ta obawiała się stawić w Sądzie z uwagi na pandemię (w tym czasie urodziła ona dziecko), wniosek o jej przesłuchanie został oddalony;

4. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez

dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zbagatelizowaniu depozycji G. P. (2) złożonych na rozprawie w dniu 25.10.2019 r., który po odczytaniu protokołu jego przesłuchania z dnia 19.02.2015 r. z k. 377, dotyczących M. Z., w tym depozycji: „Myślałem nawet, że S. dał go (dop. wł. M. Z.), to znaczy wyjaśnił na niego w Prokuraturze coś na lewo z zemsty za to, że mu odebrał kobietę” nie zaprzeczył, iż A. S. (1) mógł pomówić M. Z., co więcej wskazał, iż „coś słyszałem, że tak mogło być, że A. S. (1) coś mógł dać na lewo. Mogło to być z zemsty, ale wy da je mi się, że nie było”, a następnie zasłonił się niepamięcią a w konsekwencji powyższych naruszeń

w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na

jego treść, poprzez uznanie, że oskarżony M. Z. dopuścił się zarzuconych mu czynów, podczas gdy prawidłowe ustalenia poczynione w niniejszej sprawie prowadzą do wniosku, iż nie sposób przypisać oskarżonemu zarzucanych mu przestępstw;

II. rażącej niewspółmierności kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych względem oskarżonego M. Z. w pkt 11.1. (1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności), w pkt 11.2. (2 lat pozbawienia wolności), w pkt 11.3. (3 lata pozbawienia wolności) zaskarżonego wyroku oraz kary łącznej w wysokości 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wysokości 450 stawek dziennych przy ustaleniu wartości jednej stawki na 20 zł, orzeczonej w pkt 11.6. zaskarżonego wyroku (dodatkowo

w pkt 11.4. orzeczono wobec M. Z. nawiązkę w wysokości 5.000,00 zł), które to kary są rażąco surowe, podczas gdy takie ukształtowanie kar narusza dyrektywy ich wymiaru, a w szczególności:

- orzeczone kary jednostkowe oraz kara łączna nie uwzględniają stopnia winy oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, a analiza dyrektyw wymiaru kary nie została dokonana odrębnie dla kar jednostkowych oraz kary łącznej;

- Sąd I instancji nie uwzględnił faktu, że od momentu przypisanych oskarżonemu M. Z. czynów upłynęło - w chwili orzekania przez Sąd I instancji - od 9 do 17 lat, przy czym długi okres osądzenia sprawy (czy też jej prowadzenia w postępowaniu przygotowawczym) nie wynikał z zachowania oskarżonego (utrudniania postępowania), a

	<p>sam upływ czasu ogranicza potrzebę zastosowania surowej reakcji karnej;</p> <p>a w konsekwencji, jeśli Sąd uznał, iż oskarżony miał się dopuścić zarzuconych mu czynów (co oskarżony neguje, a zarzut ma charakter wyłącznie ewentualny) orzeczone kary jednostkowe powinny być wymierzone w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, co z kolei powinno skutkować orzeczeniem kary łącznej w niższym wymiarze.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W zakresie zarzutów z pkt I ppkt 1, 2, 4, które kwestionują wiarygodność depozycji A. S. (1), ich szczegółowe omówienie zostało zawarte w części dotyczącej zarzutów obrońcy oskarżonego C. W. (1).</p> <p>Sąd meriti nie dopuścił się również</p>			

obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oddalając wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadka P. S.. Stanowisko to było prawidłowe, czemu dał wyraz poprzez przekonujące uzasadnienie tej decyzji. Skarżący nie przedstawił zaś w swojej apelacji merytorycznych i przekonujących argumentów wskazujących, że doszło do obrazy art. 170§1 k.p.k. oraz, że miało to wpływ na treść wyroku.

Bezpodstawny jest również zarzut rażącej niewspółmierności kary określony w pkt II petitum omawianej apelacji. Tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uwzględniony przez sąd odwoławczy tylko wówczas, gdy łącznie spełnione są dwie przesłanki. Pierwsza z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej, w następstwie

prawidłowo
zastosowanych
dyrektyw wymiaru
kary określonych
w art. 53 k.k.
Zatem w ramach
spełnienia tej drugiej
przesłanki, skarżący
powinien wykazać,
że przy wymiarze
kary zostały wadliwe
zastosowane
dyrektywy wymiaru
kary co może
nastąpić wówczas,
gdy sąd meriti
pominie określone
okoliczności
łagodzące lub
obciążające lub też
nie nada tym
okolicznościom
właściwego
znaczenia.

W przedmiotowej
sprawie żadna z
tych przesłanek
w odniesieniu do
oskarżonego M. Z.
nie występuje. Autor
apelacji nie wykazał
bowiem w sposób
przekonujący,
zarówno w treści
zarzutu, jak również
w uzasadnieniu tego
środka
odwoławczego, żeby
sąd I instancji
pomiął przy
wymiarze jakiejś
korzystne dla tej
osoby okoliczności
lub też, aby nie
nadał im właściwego
znamienia.
Orzeczone wobec M.
Z. kary jednostkowe
i kary łączne,

<p>zostały prawidłowo omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i są adekwatne do stopnia winy tej osoby, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz ich charakteru.</p> <p>Orzeczone kary uwzględniają także ich cele oraz, w sposób właściwy, także pozostałe dyrektywy ich wymiaru określone w art. 53 k.k. W takiej sytuacji brak jest podstaw do zmiany wyroku w omawianym zakresie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- w przypadku uwzględnienia zarzutów z punktu I. powyżej, zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego M. Z. od zarzuconych mu czynów;</p> <p>- ewentualnie, w przypadku uwzględnienia zarzutu z punktu II. powyżej, zmianę wyroku w ten sposób, że zostaną obniżone kary</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

<p>jednostkowe za czyny przypisane oskarżonemu M. Z., a następnie orzeczenie na nowo kary łącznej w stosunku do oskarżonego M. Z., w jej dolnym, dopuszczalnym przepisami prawa wymiarze.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Bezpodstawność postawionych w apelacji zarzutów i trafność rozstrzygnięcia Sądu I instancji skutkowałą brakiem podstaw do ich uwzględnienia.</p>			
<p>Apelacja prokuratora</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 1.2 oraz 11.1 wyroku poprzez niezasadne wyeliminowanie w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej obu oskarżonych</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

znamion art. 65 § 1 k.k. w sytuacji gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień A. S. (1) prowadzi do wniosku, iż osiągnane z popełnienia przypisanego przestępstwa korzyści stanowiły stałe źródło dochodu zarówno po stronie M. Z. jak i A. S. (1);

2. obrazę prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu A. S. (1) i M. Z. w punkcie 1.2 oraz 11.1 wyroku poprzez zastosowanie częściowo ustawy obowiązującej w dacie popełnienia czynu w opisie jego znamion i przyjęcie, iż oskarżeni naruszyli przepisy art. 27 i 28 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a częściowo ustawy obowiązującej w dniu 07 czerwca 2010 r. poprzez wskazanie jej w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych obu oskarżonym i w

konsekwencji
sformułowanie
wadliwego opisu
czynu nie
zawierającego
prawidłowo
określonych
znamion
przestępstwa;

3. błąd w ustaleniach
faktycznych mający
wpływ na treść
wyroku w
odniesieniu do
czynu przypisanego
A. S. (1) w
punkcie 1.8 poprzez
wyeliminowanie
znamion
przetwarzania
substancji
psychotropowej i
przyjęcie, że czyn
A. S. (1) stanowił
wyłącznie występki
z art. 56 ust.
3 ustawy z dnia
29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu
narkomanii w
sytuacji gdy z
wyjaśnień
oskarżonego
uznanych za
wiarygodne wynika,
iż wprawdzie
amfetaminę z
postaci płynnej do
siarczanu
przetwarzała
fizycznie inna osoba,
jednakże A. S.
(1) działał z
nią wspólnie i
w porozumieniu w
ramach podziału ról,
uznając działania
drugiego
współsprawcy za

własne i tym samym wypełnił jako współdziałający znamiona całości przestępnego zachowania obu sprawców;

4. rażąco niewspółmierność kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych orzeczonej wobec K. D. w punkcie 3.1 przy jednoczesnym braku orzeczenia nawiązki i orzeczeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sytuacji, gdy stopień zawinienia i społeczna szkodliwość czynu przypisanego, w tym ilość środków odurzających będących przedmiotem transakcji, przemawiają za jej orzeczeniem w wymiarze wyższym, proponowanym przez prokuratora;

5. niesłuszne zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec K. D. oraz niesłuszne niezastosowanie środka w postaci nawiązki na cele

zapobiegania i
zwalczania
narkomanii w
odniesieniu do
czynu przypisanego
w punkcie 3.1 w
sytuacji, gdy tak
orzeczona kara nie
spełni swojego celu
prewencji ogólnej
i szczególnej oraz
nie będzie stanowiła
sprawiedliwej
odpłaty za
popelniony czyn,
zaś w kontekście
kar orzeczonych
w stosunku do
innych oskarżonych
w tym samym
postępowaniu w
sposób
niewystarczający
dokonuje
rozdzielenia stopnia
zawinienia i stopnia
społecznej
szkodliwości czynu;

6. rażąco
niewspółmierność
kary grzywny w
wysokości 30 stawek
dziennych
orzeczonej wobec
K. K. (1) i
jednoczesny brak
orzeczenia nawiązki
w odniesieniu do
czynu przypisanego
w punkcie 4.2
wyroku w sytuacji,
gdy stopień
zawinienia i
społeczna
szkodliwość czynu
przypisanego
przemawiają za
jej orzeczeniem w
wymiarze wyższym,

proponowanym przez prokuratora zwłaszcza w sytuacji gdy Sąd I instancji jednocześnie wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a kara grzywny i nawiązka stanowi jedyną natychmiastową i realną dolegliwość dla oskarżonego;

7. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w orzeczeniu o karze łącznej wobec K. K. (1), przepisy której ustawy Sąd I instancji zastosował, co uniemożliwia prawidłową ocenę zastosowanej represji karnej, w szczególności zaś prawidłowości zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary dwóch lat pozbawienia wolności;

8. niesłuszne zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary

w odniesieniu do czynu przypisanego D. K. w punkcie 5.1 oraz orzeczenie rażąco niskiej kary grzywny w sytuacji, gdy tak orzeczona kara nie spełni swojego celu prewencji ogólnej i szczególnej oraz nie będzie stanowiła sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn, niedostatecznie uwzględnia stopień zawinienia, na który składa się współdziałanie z innymi osobami - członkami zorganizowanej grupy przestępczej, nieustępliwość zamiaru popełnienia przestępstwa wyrażająca się w dwukrotnym udaniu się pod dom pokrzywdzonego w celu dokonania przestępstwa, gdy za pierwszym razem sprawcy nie zastali pokrzywdzonego, zaś w kontekście kar orzeczonych w stosunku do innych oskarżonych w tym samym postępowaniu w sposób niewystarczający dokonuje rozróżnienia stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu;

9. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne przyjęcie, iż oskarżony A. K. (1) ma ustabilizowaną sytuację życiową i zawodową oraz przydanie tej okoliczności nadmiernego znaczenia przy wymierzaniu kary za przypisany mu czyn, podczas gdy krótki okres jego pozostawania na wolności w momencie składania przezeń wyjaśnień, biorąc pod uwagę również zeznania B. S. odnośnie do faktu i przyczyn pozostawania w konflikcie rodzinnym oraz przebieg wykonania orzekanych wobec niego kar w innych postępowaniach, nie pozwalają na przyjęcie tej tezy ani też na uznanie tej okoliczności za mającą istotny wpływ na ukształtowanie wymiaru kary;

10. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności, kary grzywny i innych środków poprzez wymierzenie kary

pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy, grzywny w wysokości 50 stawek dziennych orzeczonej wobec A. K. (1) przy jednoczesnej rażąco niskiej kwocie nawiązki w wysokości 500 zł w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 6.1 wyroku w sytuacji, gdy stopień zawinienia i społeczna szkodliwość czynu przypisanego, fakt udziału w obrocie 20 kilogramów substancji psychotropowej silnie odurzającej, uzależniającej i toksycznej oraz osiągnięcie zysku z tej sprzedaży, przemawiają za ich orzeczeniem w wymiarze wyższym;

11. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez niesłuszne przyjęcie, iż P. K. (1) nie uczynił sobie z przypisanego mu w punkcie 8.1 wyroku przestępstwa stałego źródła dochodu, nieuwzględnienie w treści opisu czynu wysokości łącznie osiągniętej korzyści

majątkowej oraz zmniejszenie ilości kokainy, która miała być przedmiotem przestępstwa z punktu 8.1 wyroku do 100 gram w sytuacji, gdy prawidłowo oceniane we wzajemnym powiązaniu zeznania M. M. (6) i wyjaśnienia A. S. (1) oraz wyniki ich konfrontacji prowadzą do wniosku, że ilość narkotyku oraz wysokość uzyskanej korzyści nie była mniejsza od przyjętej w akcie oskarżenia, co w powiązaniu z regularnością transakcji i wysokością osiągniętej korzyści majątkowej daje również podstawy do przyjęcia, iż P. K. (1) uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu;

12. obrazę prawa materialnego, a to art. 44 § 1 k.k. poprzez niezasadne odstąpienie od orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowej w sytuacji, gdy ustalona w toku postępowania dowodowego kwota

3.900 zł, którą oskarżony uzyskał z tytułu sprzedaży M. M. (6) 30 gram kokainy w ramach czynu przypisanego w punkcie 8.1 wyroku dawały podstawę do orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowej, które ma charakter obligatoryjny;

13. rażącą niewspółmierność kary grzywny orzeczonej wobec P. K. (1) za czyny przypisane w punktach 8.1 oraz 8.2, oraz rażącą niewspółmierność nawiązki za czyn przypisany w punkcie 8.2, jak również rażącą niewspółmierność łącznej kary grzywny w sytuacji, gdy stopień zawinienia i społeczna szkodliwość czynów przypisanych, zwłaszcza czynu przypisanego w punkcie 8.2 wyroku, wysokość korzyści majątkowej osiągniętej wskutek popełnienia czynu przypisanego w punkcie 8.1 wyroku, przemawiają za zasadnością orzeczenia kar grzywny i nawiązki w

wyższym wymiarze,
zaś brak związku
przedmiotowego i
czasowego pomiędzy
obydwoma
przestępstwami
winien prowadzić
do orzeczenia kary
łączonej na zasadzie
akumulacji w kierunku
jej kumulacji, nie
zaś praktycznej
absorbencji;

14. obrazę prawa
materialnego w
zakresie kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego, a to
art. 65 § 1
k.k. poprzez jego
błędną wykładnię
i w konsekwencji
niezasadne jego
niezastosowanie
oraz
wieliminowanie z
opisu przypisanego
M. O. (1) w punkcie
9.1 czynu i jego
kwalifikacji prawnej
przesłanek z art. 65
§ 1 k.k., podczas gdy
analiza ustalonego
przez Sąd stanu
faktycznego
opartego na
uznanych w tym
zakresie za
wiarygodne zeznań
M. M. (6) prowadzi
do wniosku, iż
osiągnane z
popelnienia
przypisanego
przestępstwa
korzyści stanowiły
stałe źródło dochodu

	<p>oskarżonego M. O. (1);</p> <p>15. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku i w konsekwencji niesłuszne uniewinnienie A. K. (2) od czynu zarzuconego mu w punkcie XVIII aktu oskarżenia, zaś D. Z. od czynu zarzuconego w punkcie XXVI i XXVII aktu oskarżenia polegający na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne odnoszących się do nich zeznań świadka M. M. (6), w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżeni popełnili zarzucony im czyn.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Za niezasadne należy uznać zarzuty podniesione w</p>			

apelacji
prokuratora,
dodatkowo wskazać
należy, że część z
nich ma charakter
marginalny i
rzekome uchybienia
nie mają wpływu
także na rodzaj i
wymiar orzeczonych
wobec
poszczególnych
oskarżonych kar.
Dotyczy to zwłaszcza
zarzutów obrazy
prawa procesowego,
które są skuteczne
tylko wówczas gdy
skarżący wykaże, że
rzeczywiście doszło
do obrazy
określonych
przepisów oraz, że
owa obraza mogła
mieć, czyli w
przekonaniu autora
apelacji, miała
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku. Zatem brak
jest podstaw do
zmiany wyroku
w sytuacji gdy
sąd odwoławczy
stwierdzi, że doszło
do naruszenia
określonego
przepisu prawa
procesowego ale nie
wykazano, że owa
obraza miała wpływ
na jego treść.
W podobny sposób
należy odnieść się
do zarzutów obrazy
prawa materialnego
w innym wypadku
niż wskazany w pkt
1 art. 438 kpk czyli
w zakresie innym niż

kwalifikacja prawna
czynu przypisanego
oskarżonemu.

Zgodnie z treścią
art. 438 pkt 1a
kpk brak jest
podstaw do zmiany
zaskarżonego
wyroku w sytuacji
stwierdzenia obrazy
tego rodzaju
przepisów prawa
materialnego (które
nie odnoszą się do
kwalifikacji prawnej
czynu), jeżeli
pomimo błędnej
podstawy prawnej,
orzeczenie
odpowiada prawu.

Ad. 1 Kwestia
wyeliminowania z
opisu czynu i jego
kwalifikacji znamion
określonych w art.
65§1 kk co do
M. Z. i A. S.
(5) została wykazana
przez sąd meriti
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, a Sąd
Apelacyjny zawarł
tam argumentację
w pełni podziela.
Wskazać należy, że
sprawca czyni z
popelnienia
przestępstwa swe
stałe źródło dochodu
(art. 65 § 1
k.k.), gdy dopuszcza
się przestępstwa
wielokrotnie z
pewną regularnością
i z niego uzyskuje
systematycznie
dochód, który nie
musi być jedynym

ani głównym źródłem jego utrzymania. Zatem dla przypisania działania w warunkach art. 65§1 kk konieczne jest wykazanie, że sprawca z popełnionego czynu uzyskał dochód. W sprawie przedmiotowej, jak trafnie wskazał sąd meriti, czynu którego A. S. (1) dopuścił się (który stanowi przedmiot tego zarzutu) był czynem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednakże wobec braku dowodów potwierdzających, że oskarżony taką korzyść osiągnął, nie można było przypisać mu działania w art. 65§1 kk. Podobnie co do oskarżonego M. Z., co do którego nie było możliwe poczynienie ustaleń, czy z popełnienia zarzucanego mu czynu uczynił sobie stałe źródło dochodu i dochód ten osiągał.

Ad. 2. Należy podzielić argumentację sądu meriti co do przyjętej kwalifikacji prawnej czynów określonych w pkt 1.2 i 11.1 wyroku odnośnie A. S. (1) i M.

Z.. Przyjęcie tego rodzaju kwalifikacji prawnej, pomimo istniejących wątpliwości, należy uznać za trafne i prawidłowe w sytuacji, gdy w czasie trwania czynu ciągłego określonego w art. 12 kk doszło do zmiany stanu prawnego. Nie można w omawianym zakresie zaakceptować stanowiska prokuratora, że doszło do obrazy art. 45§1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz do sformułowania wadliwego opisu czynu, który nie zawiera prawidłowo określonych znamion przestępstwa. Zdaniem sądu odwoławczego, sąd meriti zasadnie i prawidłowo zastosował art. 4§1 kk ustawę korzystniejszą dla oskarżonych. Opis czynu jest również prawidłowy i odnosi się do wszystkich znamion przypisanego przestępstwa. Tak więc, wbrew twierdzeniom autorki apelacji, sąd I instancji mógł w opisie czynu przypisanego

oskarżonym nie przyjąć, że naruszyli oni art. 33 i 34 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy został on dokonany w okresie od 1.01.2003r. do 11.10.2005r., czyli znacząca większość zachowań oskarżonych miała miejsce przed wejściem w życie nowej ustawy z dnia 29 lipca 2005r. (co nastąpiło 4 października 2005r.). W efekcie postulowanego rozwiązania doszłoby bowiem do sytuacji, w której sąd I instancji zastosowałby ustawę nową obowiązującą od 4 października 2005r. do zachowań oskarżonych, mających miejsce we wcześniejszym okresie. Należy także zaznaczyć, że sama autorka apelacji na str. 11 swojego pisma stwierdza, że zastosowanie w całości ustawy nowej ze wszystkimi jej konsekwencjami „wydawałoby się z punktu widzenia samej li tylko koincydencji czasowej absurdalne”.

Ad. 3. Przyjęta przez Sąd Okręgowy kwalifikacja prawna czynu z pkt 1.8 zaskarżonego wyroku jest prawidłowa i wynika z analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego, ze oskarżony A. S. (1) nie brał udziału w czynności mających na celu przerobienie amfetaminy, jego rolą było jedynie przekazanie siarczanu amfetaminy A. K. (1).

Ad. 4, 5, 6, 8, 9, 10, 13. W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty co do rażącej niewspółmierności kar jak również co do zastosowanego warunkowego zawieszenia co do oskarżonych, stawiane przez prokuratora, należy uznać za niezasadne. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem zarówno Sądu Najwyższego jak również sądów apelacyjnych, tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uznany za trafny i zasadny

ale tylko wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich to stwierdzenie przez sąd drugiej instancji naruszenia dyrektyw wymiaru kary, które określa art. 53 k.k. i co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprowadzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia. W przedmiotowej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Należy w tym miejscu odwołać się do tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do kwestii kar orzeczonych wobec oskarżonych.

Wynikało z nich w sposób jednoznaczny, że sąd meriti miał na uwadze wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wymiar orzeczonych kar oraz nadał tym okolicznościom właściwe znaczenie. Brak jest zatem podstaw do zmiany wyroku w omawianym zakresie i uwzględnienia zarzutów rażącej niewspółmierności kar podniesionych w apelacji prokuratora.

Ad. 7. Wprawdzie, jak trafnie wskazał prokurator we wniesionej apelacji, sąd meriti nie wskazał w pkt 4.3 wyroku ustawy, którą zastosował przy orzekaniu kary łącznej wobec K. K. (1), jednak uchybienie to, wbrew dyspozycji art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., nie ma istotnego wpływu na treść orzeczenia. Skoro zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami warunkowemu zawieszeniu podlega kara nieprzekraczająca 1 roku pozbawienia wolności, to jest

oczywiste, że sąd meriti, orzekając o warunkowym zawieszeniu wobec K. K. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności, stosował ustawę obowiązującą do dnia 30 czerwca 2015 roku, na mocy których to przepisów możliwe było warunkowe zawieszenie takiej kary.

Ad. 11. Sąd meriti nie dopuścił się także błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjętych ustaleń co do oskarżonego P. K.. Istniejące wątpliwości co do ilości nabytej kokainy należało rozstrzygnąć na korzyść tej osoby, co po szczegółowym przeanalizowaniu zarówno wyjaśnień jak i zeznań A. S. (1) i P. K. (1), uczynił sąd meriti. Kwestionowanie w tym zakresie poczynionych ustaleń faktycznych jest nieuzasadnione. Przedstawiona przez prokuratora argumentacja nie podważa trafnego stanowiska sądu meriti w tym zakresie.

Ad. 12. Za nieuzasadniony uznać należy zarzut obrazy art. 44§1 kk., skoro skarżący kwestionuje odstąpienie przez sąd meriti od orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowej określonej w art. 45§1 kk. Wskazać jednak należy, że w uzasadnieniu wyroku sąd meriti w sposób logiczny wykazał, że skoro niemożliwe było ustalenie wysokości uzyskanej korzyści majątkowej, to niemożliwe było również orzeczenie jej przypadku. Zasadnym zatem było orzeczenie nawiązki na rzecz Stowarzyszenia (...).

Ad. 14. Sąd nie dopuścił się także obrazy art. 65§1 kk. W tym zakresie należy również podzielić argumentację zawartą w uzasadnieniu sądu meriti, że stały dochód wyczerpujący treść art. 65 §1 kk dotyczy okresu co najmniej 3 miesięcy. Oskarżonemu M. O. (1) przypisano zaś w zarzucie okres

2 miesięcy, tym samym ten okres czasu nie uzasadnia ustalenia, że było to stałe źródło dochodu sprawcy.

Ad. 15. Sąd Okręgowy – uniewinniając A. K. (2) i D. Z., nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd ten przeprowadził bardzo wnikliwą ocenę dowodów w zakresie stawianych tym oskarżonym zarzutów, zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 kpk i zajęte w rozpoznawanej sprawie stanowisko, w sposób szczegółowy i zgodny z treścią art. 424 § 1 i 2 kpk, należy uzasadnić. Należy przy tym zaznaczyć, że w pkt 15 swojej apelacji prokurator postawił jedynie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych a w żaden sposób nie zakwestionował, poprzez zarzut obrazy art. 7 kpk, dokonanej przez sąd meriti oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Nie postawiono również zarzutu obrazy art. 410 kpk odnośnie pominięcia

przez ten sąd, przy analizie i ocenie określonych dowodów, tych z nich, które zostały uznane za wiarygodne. W ocenie sądu odwoławczego, omawiany zarzut z pkt 15 został również w istotnym zakresie formalnie wadliwie zredagowany.

Poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 3 kpk nie można bowiem kwestionować dokonanej przez sąd meriti oceny dowodów, gdyż do tego służy zarzut obrazu art. 7 kpk, którego nie postawiono w analizowanej apelacji. Natomiast z treści prawidłowo zredagowanego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych powinno wynikać jakie konkretne elementy strony przedmiotowej lub podmiotowej, czy też całość ustaleń sądu meriti, kwestionuje autorka apelacji, co w żaden sposób nie wynika z treści przedmiotowego zarzutu. Dla Sądu Apelacyjnego jest również oczywiste, że błędne ustalenia faktyczne zazwyczaj mają swoje źródło w

naruszeniu konkretnych przepisów prawa procesowego ze sfery gromadzenia i oceny dowodów np. art. 7 czy 410 kpk. Skoro tego rodzaju zarzutów w omawianej apelacji nie postawiono a sąd odwoławczy zgodnie z treścią art.433§1 kpk i art. 434§1 pkt 3 kpk rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz podniesionych w środku odwoławczym zarzutów, to chociażby z tego względu, w ramach niniejszego postępowania odwoławczego, nie można zakwestionować dokonanej przez sąd meriti oceny dowodów. Przyjąć zatem należy, że dokonana przez ten sąd ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, dotycząca czynów z pkt XXVI i XXVII zarzucanych D.Z. jest prawidłowa i zasadnie uznano, że brak było wiarygodnych dowodów, że obaj oskarżeni dopuścili się ich popełnienia. Z tego też względu, brak było podstaw, aby w omawianym zakresie, uchylić

<p>zaskarżony wyrok i sprawę przekazać sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmianę zaskarżonego wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w punktach 1.2, 8.1 oraz 11.1 poprzez uzupełnienie opisu czynów przypisanych o uczynienie sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu zaś w kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k., • w punktach 1.2 oraz 11.1 wyroku poprzez wskazanie w opisie czynu przypisanego, iż oskarżeni naruszyli przepisy art. 33 i 34 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; • w punkcie 9.1 poprzez uzupełnienie opisu czynu przypisanego M. O. (1) o uczynienie sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu zaś w kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k., a co za tym idzie: podwyższenie kary pozbawienia 	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

wolności
wymierzonej M. O.
(1) do 1 roku
i 1 miesiąca i
zmianę podstawy
zastosowanego
dozoru na art. 73 § 2
k.k.;

- w punkcie
1.8 wyroku poprzez
uzupełnienie
znamion
przypisanego czynu
o znamiona
przetwarzania
amfetaminy z
postaci płynnej do
siarczanu w znacznej
ilości 20 kilogramów
wbrew przepisom
ustawy i
uzupełnienie
kwalifikacji prawnej
o art. 55 ust. 1 i 3
powołanej przez Sąd
Okręgowy ustawy w
zw. z art. 11 § 2 k.k.,
wymierzenie kary
przy zastosowaniu
art. 60 § 3
k.k. w wymiarze
1 roku pozbawienia
wolności, grzywny
w wysokości 100
stawek dziennych po
10 zł, a na podstawie
art. 70 ust. 4 ustawy
z dnia 29 lipca 2005
r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw.
z art. 4 § 1
kk nawiązki na
cele zapobiegania i
zwalczania
narkomanii w
wysokości 500 zł
przy jednoczesnym
zaniechaniu
zwiększania

wymiaru kary
łącznie

- poprzez uchylene rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności wobec K. D. i D. K.

- poprzez zwiększenie wymiaru nawiązki orzeczonej wobec P. K. (1) za czyn przypisany w punkcie 8.2 wyroku i A. K. (1) do 2.500 zł i jej orzeczenie w stosunku do K. D. w tej samej wysokości, w stosunku do K. K. (1) za czyn przypisany w punkcie 4.2 w wysokości 500 zł,

- poprzez podwyższenie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. K. (1) do lat 2, a ilości stawek dziennych grzywny do 140;

- poprzez zwiększenie ilości stawek dziennych grzywny orzeczonych wobec oskarżonych K. D. - do 100 stawek, K. K. (1) - do 100 stawek, D. K. - do 100 stawek;

- przez uzupełnienie orzeczenia o karze łącznej grzywny

wobec K. K. (1) o wskazanie brzmienia ustawy obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

- przez zwiększenie ilości stawek dziennych grzywny orzeczonych wobec oskarżonego P. K. (1) za czyn z punktu 8.1 wyroku do 100 stawek, a za czyn z punktu 8.2 do 150 stawek i orzeczenie kary łącznej grzywny wynoszącej 200 stawek;

- przez orzeczenie wobec P. K. (1) za czyn przypisany w punkcie 8.1 wyroku przypadku korzyści majątkowej w wysokości 3.900 zł

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych A. K. (2) i D. zawadzkiego i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Bezpodstawność postawionych w apelacji zarzutów i trafność rozstrzygnięcia sądu I instancji skutkowałą brakiem podstaw do ich uwzględnienia.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok utrzymany w mocy w całości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Niezasadność podniesionych</p>		

<p>zarzutów apelacyjnych, brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu oraz brak podstaw do zmiany wyroku lub też jego uchylecia do ponownego rozpoznania, skutkowały utrzymaniem w mocy wyroku w omawianym zakresie.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

III i IV	<p>W trybie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k., sąd apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu kwoty po 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym M. S., K. K. (3) i A. K. (1), w postępowaniu odwoławczym, w tym podatek VAT;</p> <p>Wreszcie, wobec treści zapadłego wyroku sądu II instancji, należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych A. K. (2) i D. Z. po 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym.</p>	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Sąd apelacyjny zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem odwoławczym, wydatkami	

	obciążając Skarb Państwa.
7. PODPISY	
Zbigniew Kapiński Katarzyna Capałowska Sławomir Machnio	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2020 roku sygn. akt XVIII K 172/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	

	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2020 roku sygn. akt XVIII K 172/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2020 roku sygn. akt XVIII K 172/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym		

	wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. O. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2020 roku sygn. akt XVIII K 172/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego C. W. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2020 roku sygn. akt XVIII K 172/19		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	6	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. Z.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2020 roku sygn. akt XVIII K 172/19	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	7	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2020 roku sygn. akt XVIII K 172/19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

	w całości		
na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	